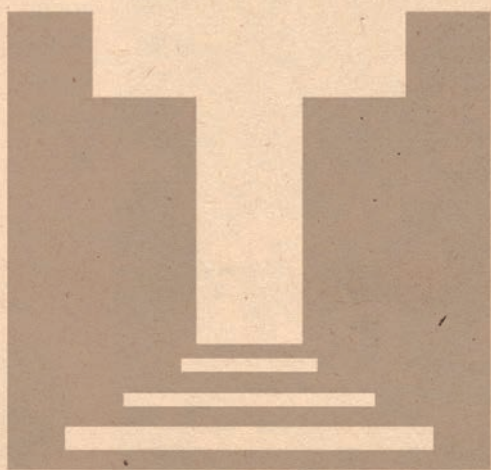

DEMOKRASİ İÇİN BİRLİK

TÖB-DER'İN 3. OLAĞAN
GENEL KURULUNA GİDERKEN
"DEMOKRASİ İÇİN BİRLİK"
ÇAĞRISI İLE BİRARAYA GELEN
DEVRİMCİ ÖĞRETMENLERİN GÖRÜŞLERİ

TÜSTAV

TÖB-DER, III. Olağan Kurultayı 24 Temmuz'da toplanacak. Kongreye giderken, örgüt, örgütlenme, kitle örgütleri ve demokrasi mücadelesi hakkındaki görüşlerimizi açıklamayı gerekli gördük. Dünya ve Türkiye'ye, ve sınıfların durumuna doğru teşhis koymak, örgüt politikamızı çizmede, en önemli sorundur. Dünya ve yurt sorunlarını yanlış değerlendirenlerin TÖB-DER'de doğru politikayı saptaması mümkün değildir.

Çağımızın temel siyasal olgusu, kapitalist sistem-sosyalist sistem mücadelesidir. Emperyalizm aşamasına ulaşmış kapitalizm giderek geriliyor. Sermaye ihracı, gelişmiş kapitalist-emperyalist ülkelerin ham madde ve pazar alanlarını daraltırken, bu ülkelerdeki emek-sermaye çelişkisi giderek şiddetini artırıyor. Sömüren ve sömürülen toplumlar arasındaki çelişkiler keskinleşiyor, ulusal kurtuluş savaşları oluyor. Ancak bu saydığımız çelişkiler, kapitalizm-sosyalizm çelişkisinden bağımsız değildir. Sömürülen ülkelerin kapitalist sistem içinde kalarak sömürüden kurtulmaları mümkün değildir. Ulusal kurtuluş savaşları da kapitalizmden sosyalizme geçiş sürecinin bir parçası olarak yürütülmek zorundadır.

Her ülkenin işçi sınıfı hareketi, kendi toplumunun, tarihsel gelişme şartlarına ve özelliklerine göre biçimlenir ve gelişir. Ancak sömürülen sınıf olma ve sermayenin sömürüsüne karşı çıkma, işçi sınıfının evrensel niteliğidir. Bunun için işçi sınıfının ulusal ve uluslararası birliği titizlikle savunulmalıdır.

Kapitalist dünyanın gerilemesi ve sosyalist dünyanın ilerlemesi olgusu, günümüzde, bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesinin başarısını daha olanaklı kılmaktadır.

Türkiye'deki bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesi bu gelişimlerin bir parçasıdır ve ondan soyutlanamaz.

TÜRKİYE

KAPİTALİZMİ

EMPERYALİZME

BAĞIMLIDIR

Ülkemiz emperyalizmin ekonomik, politik, askeri ve kültürel baskısı altındadır. Emperyalizme bağımlı geri kapitalist bir ülkedir. Egemen sınıf burjuvazidir. Kapitalist işletmeci, büyük toprak sahipleri, burjuvazinin kapsamı içindedir. Feodal ve yarı-feodal ilişkilerin de olması bu olguyu değiştirmez. Burjuvazinin iktidarında başı çeken büyük burjuvazidir. Tekel dışı sermaye ile tekeli sermaye arasında çelişki vardır, fakat bu uzlaşmaz cinsten bir çelişki değildir.

Bizdeki kapitalistleşme süreci batıdakinden farklıdır. Batıda kapitalistleşme, batılı toplumların iç dinamiği gereği gelişmiştir. Bizde ise halâ dış müdahale ve baskılar altında devam etmekte, bu süreç içerisinde Türkiye kapitalizmi emperyalizmle giderek bütünleşmektedir. Böyledir diye, Türkiye kapitalizminin iç dinamiği de yok sayılamaz.

Türkiye'de anti-emperyalist mücadele, onunla bütünleşmiş iç kapitalizmi de hedef alan sınıfsal bir mücadeleyi gerektirir. Emperyalizme karşı mücadele, kapitalizme karşı mücadeleden ayrılamaz.

KİTLE

ÖRGÜTLERİ

Kapitalizm geniş halk yığınlarının sorunlarına çözüm getiremez, üstelik günümüzde, devrevi buhranları süreklilik kazanan kapitalizm, çalışan yığınların hayat şartlarının gün geçtikçe daha kötüleşmesine yolaçmaktadır. Hayatın günden güne pahalılaşması, işsizliğin yaygınlaşması, bundandır. Çalışan yığınların toplumsal mücadelesi de bu süreçle birlikte hız kazanmaktadır. Kendiliğinden hareket bilinç unsuru kazandıkça örgütlenmenin ve örgütün önemi artmaktadır. Bu nedenle geniş halk yığınları meslek gruplarına göre örgütlenmekte, kitle örgütlerini oluşturmaktadır.

Toplumdaki sömürülen sınıf ve tabakaların meslek birliği ya da benzer toplumsal konumları gereği çıkarlarını korumak için oluşturdukları örgütlere "kitle örgütleri" diyoruz. Bu örgütlerin "demokratik kitle örgütleri" niteliğini kazanması ise yapısının demokratik olması ve genel demokrasi mücadelesi içinde yer almasıyla mümkündür.

Bir demokratik kitle örgütü şu nitelikleri taşımalıdır: Örgütlenme alanı geniş olmalı ve koşullarının elverdiği oranda herkese açık tutulmalıdır. Dayandığı tabanın somut sorunlarıyla ilgilenmeli, onların daha iyi yaşama ve çalışma koşullarına kavuşması için mücadele etmeli, demokratik haklarını savunmalıdır. Aynı zamanda demokratik kitle örgütü dar anlamda meslek sorunlarıyla kendini sınırlamayıp ülkenin tüm sorunlarıyla ilgilenmeli sömürü düzeninden kurtuluşun meslek örgütleriyle sağlanmayacağını üyelerine anlatmalı, anti-faşist, anti-emperyalist karaktere sahip olmalı, demokratik merkezîyetçilik ilkesini benimseyip uygulamalıdır.

Demokratik kitle örgütlerinin mücadeleleri sonucu elde edilen kazanımlar, sınırlı kalmağa mahkumdur. Kalıcı sonuçları alabilmek, baskı ve sömürüyü ortadan kaldırmak için, kitle örgütlerinin mücadelesi politik mücadeleden tamamiyle soyutlanamaz. Bu mücadele, Türkiye somutunda genel olarak verilmekte olan bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesinde, bağımsızlık ve demokrasi ayaklarında yer almak demektir.

Kitle örgütlerinin homojen bir yapıda olmayışı, onların etkinliğini azaltacağı ve üyelerine düşen görevi gereği gibi yerine getirmelerini zaafa uğratacağı için, siyasal örgütlere karşı örgütsel bağımsızlıklarını korumak zorundadırlar. Ancak bu ilkeyi savunmak ne kadar doğru ise, bu örgütlerin tavrı ve eylemlerinde işçi sınıfı hareketiyle uyumluluğunu savunmak da o kadar bilimseldir.

"Bağımsızlık", "tarafsızlık" sloganını ağızlarından düşürmeyen reformistler, demokratik kitle örgütlerinin tabanının geniş ve değişik görüşlere sahip olduğundan hareketle, bu tabanın birliğinin, sadece dar mesleki çıkarlar uğruna mücadeleyle yetinilirse korunabileceğini ileri sürerler. Ekonomik ve sosyal haklar uğrunda mücadelede "bağımsızlık", "tarafsızlık" yoktur. Çünkü bugünkü mesleki sorunlar kapitalizmin varlığından doğan sorunlardır. Demokratik kitle örgütlerinde "bağımsızlık", "tarafsızlık" demek ekonomik mücadeleyi politik özünden soyutlamak, politik mücadeleden ayırmak demektir. Özü; "Ben kendi tabanımın biraz daha iyi yaşaması için ekonomik haklarını savunurum, ama insanca yaşaması, sömürüden kurtulması için politik tercihte bulunmam" anlayışıdır. Bu görüş ekonomik ve politik sorunların içiçeliğini reddederek; kitle örgütünü, dar ekonomik mücadele sınırları içinde hapsederek, düzenle uyumlu bir hale getirir.

Örgütsel bağımsızlık ille de siyasal partilerin söylediklerinden ayrı şeyler söylemeyi gerektirmez. Doğruluğu pratikte denenmiş görüşlerin, kitle örgütlerince de benimsenmesini, örgüt bağımsızlığını zedeleyici bir kanıt saymak yanlışır. Böylesi bir tavır, kitle örgütlerini siyasetten soyutlamaya ve çeşitli sapmaların (pasifizm, reformizm, maceracılık) kucağına düşürür.

Bir kısım maceracı, goşist unsurlar da "bağımsızlık", "tarafsızlık" sözlerini dillerinden düşürmezler. Davranışlarıyla bilime karşı çıkan maceracı unsurlar, kitle örgütlerini iktidara yönelik hareketin araçları haline getirmeye, onu bir parti gibi kullanmaya kalkarlar. Tabanın somut taleplerini küçümseyip, "üst düzeyde" işlerle uğraşıp sol gevezelikten başka bir şey yapmazlar. Bu tavır kimseyi iktidara götürmez, ama kitleleri örgütten koparır, örgütü kitlelerden soyutlar. Kitle örgütlerini parçalayıcı, zayıflatıcı görüşler, burjuvazinin saldırı ve tertiplerini kolaylaştırır.

Fetiş haline getirilen bir konu da demokratik merkezizettir. Örgütün iç işleyişinin düzenli olması, dolayısıyla saldırılara karşı güçlü olması, birlik ve beraberliğin korunması demokratik merkezizettir.

çi işleyişin olmasını zorunlu kılar. Bilimsel olarak ele alındığında, demokratik merkezîyetçilik şu unsurlarıyla açıklanabilir:

a- Her üye kendi kademesindeki her kararın alınmasına katılabilir. Bu onun hem görevi hem de sorumluluğudur.

b- Kararın alınmasına katılmak; bazen bizzat oluşturarak katkıda bulunmak, bazen de temsilcileri aracılığıyla olur.

c- Karar alınırken kendi görüşü, alınan kararın tersinde olan kişi bile çoğunluk tarafından alınan karara uyar.

ç- Kararın eleştirilmesi uygulama (eylem) sırasında yapılmaz. Uygulamadan (eylemden) sonra yapılır. Karar ve uygulaması değerlendirilip, kişilerin tutumları ortaya konur.

Ama bu ilkeler bilindiği halde, gereği kadar hayata geçirilememiştir. Bu konu üzerinde titizlikle durmak gereği vardır.

ÜLKEMİZDE

DEMOKRASİ

MÜCADELESİ

Yukarıda belirttiğimiz gibi demokratik kitle örgütlerinin mücadelesi bir iktidar mücadelesi değildir. Tabanın ekonomik ve demokratik haklarından hareketle demokrasi mücadelesinde yer almak, demokratik kitle örgütünün önde gelen görevidir. Bu görevin sağlıklı bir biçimde yerine getirilebilmesi kuşkusuz ülkemizdeki demokrasi mücadelesinin anlamı ve önemini iyi kavranmasına bağlıdır.

Bugün ülkemizdeki demokrasi mücadelesi güncel ve ertelenemez bir görevdir. Elde edilmiş hak ve özgürlüklerin kısıncılıkla korunması, bunların kağıt üzerinden hayata geçirilmesi, giderek yeni hak ve özgürlüklerin kazanılması bu mücadeleye bağlıdır. Yine unutulmaması gereken bu mücadelenin hayatın her alanında ve her türlü şart ve durumda verilmesi gerektirir.

Günümüzde ülkemizin siyaset ve hukuk yapısı 1971 öncesinde olduğundan daha da geriye götürülmüştür. Bir başka deyişle zaten kısıtlı ve güdük olan demokratik hak ve özgürlükler, 12 Mart faşizminin karanlığında daha da budanmıştır. 1961 Anayasasının tanınmayacak duruma getirilmesi örgütlenme özgürlüğünün alabildiğine kısıtlanması.

---

141 ve 142 faşist ceza maddelerinin geçmişle kıyaslanamayacak bir biçimde işletilmesi, memurların zaten dernekçilikten öteye bir anlam taşımayan toplu sözleşmesiz ve grevsiz sendika haklarının bile geri alınması bu oluşumun belli başlı sonuçlarıdır.

MC'nin iktidar olmasıyla birlikte faşist tirmanış daha da hızlanmış, faili meçhul (!) cinayetlerin ardı arkası kesilmez olmuştur. Artık günümüzde ilericilerin yurtseverlerin ve sosyalistlerin can güvenliği kalmamıştır. Devlet kadroları ve eğitim kurumlarının faşistleştirilmesi süreci hızlandırılmıştır.

Demokrasi mücadelesinin öncüsü, itici gücü işçi sınıfı ve onun bağımsız politik hareketidir. İşçi sınıfı bu mücadelesinde tüm emekçi sınıf ve tabakalarla, ilericiler ve anti-faşist kesimlerle birlikte bu görevi üstlenmektedir.

Günümüzde politik özgürlüklerin korunup geliştirilmesi demokrasi mücadelesinin ivedi ve ağır basan yanındır. Ama, demokrasi mücadelesi pek çoklarının sandığı gibi yalnızca soyut haklar ve özgürlükler için verilen bir mücadele değildir. Demokrasi mücadelesi bunun yanında tüm çalışanların yeni ekonomik haklar kazanmak, sosyal güvenlikler elde etmek için verdikleri uğraşları da içerir. Yani bir bakıma demokrasi mücadelesi ekmeğimiz, aşımız ve geleceğimiz için birlikte örgütlenerek vermek zorunda olduğumuz yaşam kavgamızdır. Bunun için demokrasinin sosyal ve ekonomik içeriğe kavuşturulması da gerekmektedir. Çünkü, bu mücadele demokrasiye savaş açmış eli kanlı sermaye cephesinin ekonomik açıdan zorlanması ve kuşatılmasını da beraberinde getirmektedir.

DEMOKRASİ

MÜCADELESİNDE

TÖB-DER'İN

YERİ

VE İŞLEVİ

TÖB-DER de diğer demokratik kitle örgütleri gibi, bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi içinde yer alıyor. Elde edilmiş hak ve özgür-

lüklerin korunması, giderek demokrasinin sınırlarının genişletilmesi örgütümüzün toplum içinde almak istediği yerin de ön koşulu oluyor. Demokrasi mücadelesi, hayatın her alanında verilmesi gerekli bir mücadeledir. Bu mücadele halkalarının genel demokrasi mücadelesi içinde bütünleşebilmeleri, öncelikle kitlelerin kendi örgütlerinde toplanmalarını zorunlu kılar.

Bu yüzden TÖB-DER'in amacı, tüm anti-faşist ilerici öğretmenleri, eğitim görevlilerini çatısı altında toplamak ve kendi meslek alanından faşizme sosyal taban vermemek olmalıdır. Bunun gerçekleştirilebilmesi ise, mücadelenin amaç ve araçlarının doğru olarak kavranmasına bağlıdır.

TÖB-DER her mesleki demokratik kitle örgütü gibi, kendi kitlesinin haklarını, çıkarlarını savunmak, özel taleplerini tüm emeğiyle geçinenlerin genel demokratik mücadelesiyle bütünleştirmek, ülkemizin politik koşulları ve gidişi ile ilgilenmek ve bu alanda tavrı almak zorundadır.

GREVLİ

TOPLU

SÖZLEŞMELİ

SENDİKA

HAKKI

Günümüzde tüm çalışan kitleler kendi kurtuluşlarının işçi sınıfının kurtuluşu ile mümkün olduğu gerçeğine ulaşıyorlar. Tüm çalışanlar, işçi sınıfının ekonomik mücadele aracı olan grevli ve toplu sözleşmeli sendika hakkını talep ediyorlar. Bu yönde mücadele veriyorlar. TÖB-DER bu mücadelenin içinde etkin, nitel ve nicel bir güce sahip. Bu hakkın elde edilmesi yalnızca tüm çalışan kitlelerin kendi hak ve çıkarlarını savunmalarının yollarını açmakla kalmayarak, ülkemizdeki demokratikleşme sürecinin daha ileri boyutlara ulaşmasını sağlayacaktır. Bu mücadelenin başarılı olabilmesi ise, tüm çalışanların örgütlenmesine, başta işçi sınıfımızın devrimci sendikal birliği olan DİSK ile diğer ilerici kitle örgütleri arasındaki dayanışma ve uyumun ileri boyutlara ulaştırılmasına ve ilerici politik örgütlerin bu konudaki tavırla-

rına bağlıdır. Bu yüzden TÖB-DER yukarıdaki koşulların gerçekleştirilmesi için etkin bir uğraşı vermelidir.

Yönetimdeki anlayışlar ne olursa olsun başka bir demokratik kitle örgütünün iç işlerine karışmama, müdahaleci olmama ve meşru yönetimlerini muhatap alma ilkesinin samimiyetle uygulanması, örgüt şovenizmine kapılmadan dayanışma ve eylem birliğinin sağlanması gerekir. Bu sadece TÖB-DER'in diğer demokratik kitle örgütlerine karşı takınacağı tavır değil, tüm demokratik kitle örgütlerinin birbirine karşı takınması gereken bir tavidir.

TÖB-DER başta mesleki demokratik kitle örgütleri olmak üzere diğer demokratik güçler ile gerekli dayanışma ve eylem birliğini sağlamak, demokrasi mücadelesinin sorumluluğunu duyarak hareket etmek zorundadır. Özellikle benzer sorunları paylaştığımız, ortak amaçlara yöneldiğimiz örgütlerle içten diyaloglar kurulmalı, eylem birliğini sağlamada oldu bittiler yaratmaktan titizlikle kaçınılmalıdır.

TÖB-DER bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinde yer alıyor. Ancak yalnızca kendi başına verdiği, sınırlarını yalnızca kendisinin çizdiği bir mücadele de değildir bu. Başta işçi sınıfı olmak üzere, tüm emekçi halkın verdiği bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesi içindedir. Başka bir deyişle, uğraşlarımızı bu üçlü mücadele bütünlüğünün bağımsızlık ve demokrasi ayaklarıyla çakıştırmak durumundayız. TÖB-DER'in güçlü bir demokratik kitle örgütü olması, içinde en ilerici, yurtsever, sosyalist unsurları barındırması, kendi payına düşen mücadele alanını küçümsemesini gerektirmemelidir.

Yine unutulmaması gereken nokta, demokrasi mücadelesi yalnızca dar politik anlamda yürütülen bir uğraş değildir. Zaten mücadeleyi özellikle bu planda yürütmek demokratik kitle örgütlerinin değil, politik örgütlerin görevidir. Örneğin, 39 aylık maaş farklarının kazanılması, Meyak sömürüsüne karşı çıkılması yalnızca bir ekonomik mücadele olarak kalmıyor, giderek, faşizm özlemcisi tekelci sermayenin ekonomik açıdan sıkıştırılmasını ve geriletmesini de beraberinde getiriyor. Yani sorun dar anlamda değil, ama dolaylı olarak politik bir içerik kazanıyor. Zaten egemen sınıfların TÖB-DER'e bunca öfke duyup yüklenmelerinin temel nedenlerinden biri, yetersiz de olsa, verdiği bu mücadele ve bunların sonucunda kısıtlı da olsa aldığı haklardır.

Genel olarak verilen demokrasi mücadelesi, özünde ekonomik düzeni hedefliyor. Bu mücadeleden amaç, toplumun giderek demokratikleştirilmesi ve sömürünü son bulduğu daha ileri bir toplum düzeni-

---

nin yollarını açmak ve mücadele araçlarını zenginleştirmektir. Bu yüzden amacımız, demokrasi mücadelesini özünde ekonomik düzeni hedeflediğini unutmuyarak kitlemizin daha ileri bir bilinç düzeyine kavuşmasının yollarını açmak olmalıdır. Demokrasi mücadelesi, bu mücadeleye katılan kitleler açısından her hal ve şartta ikili bir sonuç yaratır: 1. Bu mücadeleye, katılan kitleyi daha ileri bir bilinç ve daha ileri bir örgütlenmeye götürür; 2. Kitleye daha ileri demokratik ve ekonomik haklar sağlar. Bu ikili sonuç, demokrasi mücadelesinin önemini daha da artırır.

Toplumun giderek demokratikleşmesi hayatın her alanında bu mücadelenin sürdürülmesine bağlıdır. Bunun için TÖB-DER'in ekonomik mesleki ve toplumsal alanlardaki sömürüyü özellikle kendi alanında teşhir etmesi kapitalist emperyalist sistemin eğitim ve kültürümüz üzerindeki oyunlarını ve bunların sonuçlarını, somut örneklerle açığa çıkarması gerekir. Kısaca TÖB-DER eğitimin demokratikleşmesi için mücadele etmek zorundadır. Bu mücadele sadece teşhir etmek, karşı çıkıp direnme düzeyinde kalmamalıdır. TÖB-DER, ülke eğitiminin programları yürütülmesinde sorumluluğun bir gün üzerine yükleneneğinin bilinciyle, yakın ve uzak hedefleri belirleyen somut istek ve programları içeren bir çalışma içine girmelidir.

Ülkemizdeki eğitim sistemi devletin sınıfsal niteliği nedeniyle gerici kayırcı, adaletsiz ve israfçıdır. Gerici çünkü devleti oluşturan sınıfların çıkarları gereği düzenlenen programların ilk amacı ırkçı, şoven, dinsel yöntemlerle emekçi sınıf ve tabakalar üstünde baskı kurmaktır. Kayırcıdır çünkü, ilköğrenimden üniversiteye kadar işçi ve emekçi çocuklarının pek az bir kısmı eğitim hakkında yararlanırken, burjuvazinin ve toprak sahiplerinin çocukları bu nimetten sonuna kadar yararlanmaktadır. Adaletsizdir çünkü, bölgesel ve kız-erkek ayrımcılığı alabildiğine sürüp gitmektedir. İsrafçıdır çünkü, bir mühendisin yapabileceği iş çoğu kere bir teknisyen tarafından yapılabilir. Bugün için teknik eleman yetiştirmeye yönelik tutarlı bir politika yoktur ve olamaz.

EGİTİMİN

DEMOKRATİKLEŞTİRİLMESİ

Eğitim sadece okullardaki eğitimi içermez. Kitle haberleşme

araçları (radyo, TV yayınları, sanatsal faaliyetler, roman, hikaye, resim vs) de eğitim içinde düşünülmelidir. Bunlar üzerindeki yasaklama, sansür koyma girişimleri de demokratikleşme sürecinin önündeki engellerdir.

MC iktidarının "faşistleştirme" sürecini hızlandırdığı kurumların başında eğitim kurumları gelmektedir. MC kendi doğrultusundaki sözde öğretmenleri ve diğer görevlileri üstten atama yoluyla yetkili kademelere getirmekte, öğretmenleri ve öğrencileri baskı altında tutmakta, okullarda yetişmekte olan gençlerimizin beynini ırkçı, şoven, dinsel yönde yıkamaktadır. Bu tür uygulamalar bile ülkenin demokratikleşmesinin ve onun parçası olarak eğitimin demokratikleştirilmesinin ne kadar güncel ve ivedi sorun olduğunu kanıtlamaya yeterlidir. TÖB-DER eğitimin demokratikleştirilmesinde payına düşeni yerine getirmekle yükümlüdür. Hiç vakit kaybetmeden bu konuda hızlı bir çalışmaya girmeli, örgütün her kademesinde bu konuda yoğun katılmayı sağlayıp ülke eğitiminde sorumluluk yükleneceği bilinciyle hem TÖB-DER olarak hem de tek tek üye öğretmenler olarak üzerimize düşen görevleri ivedilikle yerine getirmeliyiz.

Eğitimin demokratikleştirilmesi mücadelesinde güncel ve somut hedeflerimiz şunlar olmalıdır:

- Tüm eğitim kurumlarında faşist yönetici ve unsurlar tasfiye edilmeli, her kademedeki yöneticilerin öğretmenler tarafından seçilmesi için mücadele edilmelidir.
- Öğretmen kurulları formalite gereği toplanan kurullar olmaktan çıkarılıp, yöneticilerin hesap verip denetlenebileceği bir niteliğe kavuşturulmalıdır.
- Eğitimin planlanmasında öğretmenler ve tüm emekçi sınıfların temsilcilerinin katılması sağlanmalıdır.
- Müfredat programları ırkçı, şoven etkilerden arındırılmalı, bilim dışı safsatalara yer verilmemelidir.

● Herkesin okuma hakkı olmalı, hiç bir sebeple kimsenin öñü tıkanmamalıdır. Devlet bu konuda Anayasa'da belirtilen görevlerini yerine getirmelidir, getirmeye zorlanmalıdır.

● Şurâ yasası demokratikleştirilmeli, öğretmen örgütleri güçleri oranında şurâlarda temsil edilmelidir.

● Kitle haberleşme araçları ve basın, sanatsal etkinlikler üzerindeki anti-demokratik girişimlere son verilmelidir.

ÖĞRETMEN ARKADAŞ

Örgütümüzün sınıfsal yapısını ve bu yapının gerektirdiği görevleri Türkiye'nin dünya içindeki durumunu da dikkate alarak saptamağa çalıştık. Yapımızın homojen olmadığını, değişik görüşlerin tabanda yankılandığını biliyoruz. Önümüzdeki somut hedeflere ancak birlikte yürümekle varılacağını bilincindeyiz. Bu birlikteliğe karşı çıkmayan, demokratik kitle örgütlerini doğru değerlendiren, demokrasi mücadelesine inanan her tutarlı hareketle birlikte çalışmaya hazırız. Somut eylem programları etrafında anlaşılabilir ilericiler, demokratlar ve sosyalistler TÖB-DER'in yönetimine gelmelidir. Önümüzdeki dönemde böyle bir birliğin sağlanması en önemli sorundur. Ancak birliğin so-yut birleşme talepleriyle sağlanamayacağı da bir gerçektir. Birliğin kalıcı olması, sağlıklı olması, en geniş tabana dayanmasıyla mümkündür. Bu birlik tepede değil, tabanda sağlanacaktır. Yani bu birlik; her eği-limden birkaç kişinin biraraya gelip oluşturduğu birlik değil, ilkel birliktir.

Demokrasi mücadelesine inanan, örgüt bütünlüğünü sarsıcı, yıpratıcı, iyi niyetten tümüyle yoksun, maceracı, goşist hiçbir eğilim

---

ile ortak yanımız yoktur. Bunlarla birlikte olmamız da söz konusu değildir.

Biz birlikteliği, yönetime gelmenin çaresi olarak düşünmüyoruz. Birlik isteğimiz, yaklaşmakta olan kongreye özgü bir taktik girişim değildir. Öncelikle amaç, sağlıklı düşüncenin TÖB-DER'e egemen olmasıdır. Özellikle faşizmin kitle tabanı aradığı şu günlerde her türlü sapmanın dışında TÖB-DER'in kısa ve uzun vadeli hedeflerini gözden kaçırmayan bir birliğin sağlanması güncel ve zorunlu bir görev olarak karşımızda durmaktadır.

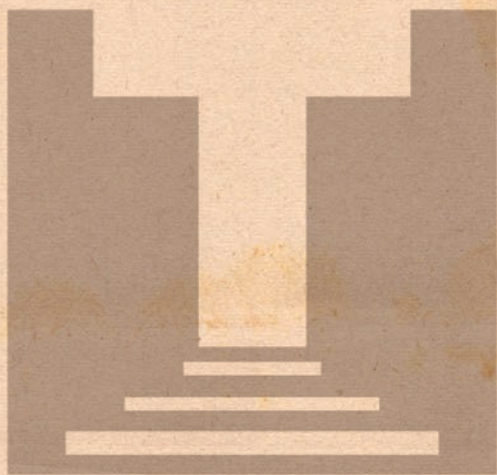

DEMOKRASİ İÇİN BİRLİK

TÜSTAV

TÜSTAV

TÜSTAV

Baskı: Nüve Matbaası
Tel: 17 94 07